

Arrest

nr. 263 209 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2021 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

Naam: D. (..)

Voornaam: M. S. (..)

geboortedatum : X

geboorteplaats: Nowogard
nationaliteit : Polen

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 20.01.2011 kwam u met uw moeder (D. R. (...), geboren te Dobra op X) en uw broer (D. R. (...), geboren te Nowogard op X), in België aan om uw vader (D. S. M. (...), geboren te Dobra op X) die hier recht op verblijf had te vervoegen. Jullie hebben allen de Poolse nationaliteit.

Op 10.03.2011 diende uw vader te Temse een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van D. S. M. (...)" (bijlage 19) voor u in. U werd in het bezit gesteld van een "verklaring van inschrijving" (bijlage 8) en werd ingeschreven in het wachtregister.

Op 17.03.2011 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Sinds 30.04.2011 bent u in het bezit van een E-kaart die meermaals verlengd werd.

Op 20.12.2015 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 22.03.2016 (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 05.01.2016) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende een periode van 3 jaar voor 3 maanden en tot een geldboete van 600 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 12.12.2014) en aan diefstal (3 feiten gepleegd op 14.10.2014, op 21.10.2014 en op 21.11.2014). (Uitstel uitvoerbaar door vonnis d.d. 14.03.2017).

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 26.04.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar voor 15 maanden behoudens de reeds ondergane hechtenis en tot een geldboete van 600 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal (8 feiten), (feiten gepleegd op 30.07.2015, op 15.10.2015, op 17.11.2015, op 27.11.2015, op 28.11.2015, op 01.12.2015, op 04.12.2015 en op 19.12.2015. (Herroeping van uitstel door vonnis d.d. 14.03.2017).

Op 27.04.2016 werd u vrijgesteld in toepassing van artikel 33 van de wet op de voorlopige hechtenis.

Op 09.09.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 28.11.2016 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling en tot een geldboete van 600 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand daar u zich schuldig had gemaakt aan een vrij verkrijgbaar wapen, meer bepaald een speelgoedwapen, te hebben gedragen; aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan een inspecteur bij de lokale politie Kruikeke-Temse en aan een aanval te hebben gepleegd of zich met geweld of bedreiging te hebben verzet tegen een inspecteurs bij de lokale politie Kruikeke-Temse. Deze feiten pleegde u op 31.08.2016.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 14.03.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan een roerende zaak die u niet toebehoorde, bedrieglijk weggenomen te hebben, namelijk een bromfiets (feit gepleegd op 08.09.2016); aan diefstal met geweld of bedreiging, namelijk de sleutel van een bromfiets en 2 gsm's (2 feiten gepleegd op 06.09.2016); aan diefstal (5 feiten), namelijk een kinderfiets (feit gepleegd op 16.08.2016); kledij ter waarde van 80,96 - H&M; een short - C&A; kledij ter waarde van 69 euro - United Brands en kledij ter waarde van 59,99 euro - WE (feiten gepleegd op 21.09.2015) en aan opzettelijk de roerende goederen die aan een ander toebehoren in brand te hebben gestoken, namelijk boomschors, met de omstandigheden dat de brand aan anderen een ernstig nadeel kon berokkenen (feit gepleegd op 16.08.2016).

Op 26.04.2017 werd u een strafonderbreking toegekend, met het oog op elektronisch toezicht. U vluchtte naar Polen en kon pas op 16.02.2020 opnieuw opgesloten worden.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde u op 01.04.2020 (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 11.06.2019) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en tot een geldboete van 1.200 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of uw vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat u gewapend was. Dit feit pleegde u op 18.05.2017.

U werd in België reeds 5 maal veroordeeld wegens diefstallen met geweld, diefstallen met braak, brandstichting, verboden wapens en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar. De feiten werden meestal in groep gepleegd samen met andere, voornamelijk Oost-Europese, jongvolwassenen.

Bij het plegen van de feiten werd het gebruik van geweld niet geschuwd. U bevindt zich als 24-jarige reeds in de strafcategorie van plus 3 jaar tot 5 jaar en uw strafeinde situeert zich op 24.02.2024.

Op 12.12.2014 maakte u zich schuldig aan de diefstal van een bromfiets. U stond niet stil bij de nadelige gevolgen hiervan voor het slachtoffer, doch hield enkel de vervulling van uw eigen behoeftes voor ogen. Dergelijk egoïstisch handelen kan in onze maatschappij niet worden getolereerd. Bijkomend werd u schuldig bevonden aan 3 winkeldiefstallen, gepleegd op 14.10.2014, op 21.10.2014 en op 21.11.2014. Winkeldiefstallen zijn een echte plaag. Zij verplichten winkelluitbaters ertoe om maatregelen te nemen tegen diefstal, hetgeen de prijzen van de goederen omhoog jaagt. Finaal wordt iedereen hierdoor benadeeld. Voor deze feiten werd u op 22.03.2016 veroordeeld tot gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar voor 3 maanden.

Op 30.07.2015, op 15.10.2015, op 17.11.2015, op 27.11.2015, op 28.11.2015, op 01.12.2015, op 04.12.2015 en op 19.12.2015 maakte u zich met de regelmaat van de klok schuldig aan winkeldiefstallen. Dit wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht. U verzocht de rechtbank om een tweede kans en vroeg een straf met uitstel, gekoppeld aan de naleving van voorwaarden. Het kwam de rechtbank essentieel voor dat u zich liet behandelen voor de verschillende problemen die u ondervond in talrijke levensdomeinen. U verklaarde zich bereid om een begeleiding te volgen met het oog op uw drugsprobleem, en om zowel uw opleiding af te werken (deeltijds onderwijs) als intussen aan het werk gaan. U werd op 26.04.2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor een periode van 3 jaar voor 15 maanden.

Op 31.08.2016 kreeg de lokale politie van Temse de melding dat jongeren met een machete en speer in het park rondliepen. De verbalisanten konden u interceperen maar u nam echter de vlucht. Bij uw arrestatie duwde u naar de verbalisanten en verzette u zich. Een inspecteur raakte licht verwond. Tijdens het verhoor erkende u een speelgoedwapen te hebben weggegooid tijdens uw vlucht. Een namaakwapen is een al dan niet inerte natuurgetrouwe imitatie, replica of kopie van een vuurwapen. Namaakwapens worden als vrij verkrijgbare wapens beschouwd. Hun dracht is bijgevolg onderworpen aan een wettige reden. U was geen kind meer maar een volwassene van 20 jaar oud. Het is ook niet aan te nemen dat u het neppistool op zak had om cowboy en indiaan te spelen, doch wel om er mensen mee te kunnen bedreigen. Het dragen van vrij verkrijgbare wapens zonder wettige reden zorgt voor een verhoging van de onveiligheid in onze samenleving. Door de dracht, neemt de kans toe dat u dit wapen te pas en te onpas zal gebruiken voor de beslechting van conflicten of bedreigen van personen. Geweld t.a.v. de politie kan onder geen beding worden getolereerd. Dit wijst op een gebrek aan respect zowel voor andermans fysieke integriteit als voor de samenleving in zijn geheel, daar politiemensen dag n dag uit in de weer zijn om onze samenleving te ordenen, veiliger te maken en de burgers te beschermen. Voor deze feiten werd u op 28.11.2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Op 14.03.2017 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor verschillende diefstallen met geweld, diefstallen en vandalisme die u op nauwelijks enkele weken tijd pleegde. Op 16.08.2016 werd op de oprit van E.D.G. brand gesticht en werd een kinderfiets gestolen. Op 06.09.2016 werd de politie opgeroepen naar het gemeenteplein in Temse naar aanleiding van een vechtpartij. Zij troffen er J.H. aan, wiens gezicht helemaal was bebloed. Hij stelde dat hij tijdens een gesprek met vrienden werd aangevallen door een groep van een vijftal allochtonen en dat deze ook de sleutels van zijn bromfiets en zijn GSM meenamen. Diezelfde dag werd eveneens de GSM van A.C. met geweld ontnomen. Er werd hem verschillende keren hard in het gezicht geslagen waardoor hij een bloedneus had. Op 08.09.2016 werd de bromfiets van M.H. gestolen. Verder werd u veroordeeld voor winkeldiefstallen: op 21.09.2015 merkte een winkelbediende in de H&M te Antwerpen drie verdachte personen op. Hij volgde deze tot aan de pashokjes, en hoorde dat de beveiliging werd gekraakt. Hij hoorde ook iemand plassen. Toen de personen buiten kwamen volgde hij hen. De politie kon hen arresteren. U werd geïdentificeerd. In het pashokje lag een hoop kleren, waarop duidelijk was geürineerd. Bij de arrestatie bleken jullie in het bezit van kledij die was gestolen uit de WE, C&A en de UNIDTED BRANDS. U was schijnbaar niet erg onder de indruk van uw veroordeling d.d. 26.04.2016, vermits u nauwelijks enkele maanden nadien opnieuw diverse ernstige misdrijven pleegde. U hield voor dat de probatiemaatregel ten gevolge van uw veroordeling van 26.04.2016 nog niet was opgestart. Ook zonder begeleiding van de justitieassistent wist u echter dat u zich diende te onthouden van het plegen van strafbare feiten. U slaagde daar duidelijk niet in. U schijnt blijkbaar van oordeel te zijn dat de normen en de wetten van onze samenleving niet op u van toepassing is.

Op 26.04.2017 werd u een strafonderbreking toegekend, met het oog op elektronisch toezicht. U was amper vrijgelaten uit de gevangenis toen u op 18.05.2017 besloot uw drugsdealer te overvallen. U zocht anderen aan om u te voeren en te begeleiden en bedreigde uw slachtoffer met een mes zodat deze zijn goederen zou afgeven. Vervolgens vluchtte u met uw kompanen met de auto. Deze handelswijze wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en op uw bedrieglijke ingesteldheid. U stond ook hoegenaamd niet stil bij het psychologisch leed dat u hiermee aanrichtte. U blijkt een

onverbeterlijke recidivist te zijn. U werd voor deze feiten op 01.04.2020 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

In mei 2017, na de toegekende strafonderbreking op 26.04.2017, vluchtte u naar Polen om daar een leven op te bouwen. U keerde begin 2020 evenwel opnieuw naar België terug om opnieuw in te trekken bij uw ouders. U stelde dat u ondertussen een job had gevonden maar dat u deze job niet kon aanvatten ingevolge uw arrestatie. U verklaarde dat u lessen uit het verleden had getrokken, en dat de problemen die u in het verleden had van de baan waren. U stelde eveneens dat u clean was en dat u sinds mei 2017 geen strafbare feiten meer had gepleegd. Dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren van mei 2017, betekent echter niet dat u niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U pleegde weliswaar geen feiten meer in België, daar u naar Polen gevlucht was. En, zoals blijkt uit het European Criminal Records Information System (ECRIS), zette u uw criminele activiteiten verder in Polen, waar u tot 6-maal toe werd veroordeeld:

Op 19.12.2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor diefstal met geweld, met wapen;

Op 06.06.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 05.07.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 19.07.2018 tweemaal tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 24.08.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

De Strafvatvoeringsrechtbank te Gent heeft bij vonnis van 28.09.2020 zowel uw verzoek tot het bekomen van een beperkte detentie als elektronisch toezicht afgewezen. Uit dit vonnis blijkt dat u tijdens uw detentie in Dendermonde betrokken was bij een opstand tijdens de wandeling en dat u poogde uw cel in brand te steken. Gelet op het teen problematisch detentieverloop, de onttrekking aan de strafuitvoering in maart 2017 en de verschillende aanwezige problematieken, werd gewezen op de nood aan een voorzichtige, stapsgewijze aanpak. Hieruit zou dan moeten blijken of u effectief van plan bent uw leven over een andere boeg te gooien. Op 10.05.2021 werd uw verzoek tot een elektronisch toezicht opnieuw afgewezen. De rechtbank stelde vast dat de psychosociale dienst verder inzicht kreeg in de criminogenese. Waar echter gedacht werd dat, naast de drugproblematiek, de antisociale peers vooral invloed hadden op uw gedrag, blijkt dat deze invloed niet overschat mocht worden. Zo bleek, na onderzoek, dat u tijdens uw ontvluchting naar Polen ook daar snel overging tot het plegen van feiten en er zelfs in de gevangenis terecht kwam. U liet na dit mee te delen aan de psychologische dienst, tot u met deze vaststelling geconfronteerd werd. Hoewel de psychosociale dienst en de directie u prezen voor de gunstige evolutie in uw detentiegedrag, raakte u midden april 2021 betrokken bij een vechtpartij in de gevangenis. Wanneer u hieromtrent ter zitting bevraagd werd, stelde u dat een medegedetineerde u wou neersteken omdat u een grapje - dat in verkeerde aarde was gevallen - had gemaakt. Voor de rechtbank was het duidelijk dat u hier het achterste van uw tong niet liet zien. Hoewel uw reclassering stilaan vorm kreeg stond het plan nog niet in die mate op punt dat dit voldoende toereikend was om tegemoet te komen aan het risico op het plegen van nieuwe strafbare feiten. Voor begeleiding kon u terecht bij vzw Touché en bij de Sleutel. Een dagbesteding kon nog niet geconcretiseerd worden. Net zoals het Openbaar Ministerie schatte de rechtbank de kans op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten hoog in. Dit gezien uw jonge leeftijd, de feiten gepleegd in Polen tijdens de ontvluchting, de weinig transparante houding hieromtrent en uw detentiegedrag.

Uit het SURB vonnis d.d. 28.09.2020 blijkt dat, inzake de betaling van de burgerlijke partijen, uw moeder reeds inspanningen leverde. De rechtbank stelde dat het aan u was om hier ook zelf verantwoordelijkheid in te nemen. Ze verwachtte dat u zou werken in de gevangenis en met de inkomsten hieruit zelf reeds betalingen zou verrichten. Uit het SURB vonnis d.d. 10.05.2021 blijkt dat u ten aanzien van de burgerlijke partijen pas zeer recent startte met afbetalingen. Ter zitting werden bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat u in februari en maart 2021, in totaal drie keer 20 euro betaalde aan de advocaat H. U. (...). U moet ongeveer 1.400 euro betalen aan de burgerlijke partijen. Deze vloeien voort uit het vonnis d.d. 17.03.2017. Inzake de overige veroordelingen werden de belangen aangehouden. Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van de burgerlijke partijen geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting burgerlijke partijen af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Dat u tot op heden (19.07.2021) reeds 3 uitgaansvergunningen (op 28.04.2021, op 02.06.2021 en op 29.06.2021) en 3 penitentiair verloven (van 02.07.2021 tot en met 03.07.2021, van 10.07.2021 tot en met 11.07.2021 en van 17.07.2021 tot en met 18.07.2021) verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou

geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Uit het uitwerken van een reclasseringsplan en het gegeven dat u terecht kan bij vzw Touché en de Sleutel kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Het reclasseringsplan, net zoals de verleende uitgaansvergunningen en het penitentiair verlof, zijn gerelateerd aan uw detentie en uw individueel strafuitvoeringstraject.

Er moet worden vastgesteld dat, ondanks uw zeer jonge leeftijd, de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag.

De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd en uw verslavingsproblematiek maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Op 26.04.2017 werd u een strafonderbreking toegekend, met het oog op elektronisch toezicht. U was amper vrijgelaten uit de gevangenis toen u op 18.05.2017 besloot uw drugsdealer te overvallen. U vluchtte daarna naar Polen, waar u opnieuw feiten pleegde en zelfs in de gevangenis terecht kwam. Uit uw persoonlijk gedrag komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Op 17.06.2021 werd u tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode onttrokken zou worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 17.06.2021 werd de vragenlijst hoorrecht ingevuld. U verklaarde dat uw taal Pools, Nederlands en Engels is; dat u Engels en Nederlands kan lezen en schrijven; dat nu sinds 2020 in België bent en daarvoor sinds 2013; dat u in het bezit bent van een Poolse identiteitskaart die thuis bij uw ouders ligt en een E-kaart; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de (...) te 9140 Temse; dat u momenteel geen relatie heeft in België; dat u familie heeft die in België verblijft, namelijk uw ouders S. (...) en R. (...); uw broer D. R. (...) en uw zus D. M. (...) – (...) te Temse; dat u een minderjarige dochter heeft in België, K. G (...), geboren in 2017 (pleeggezin in Gent); dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in het Verenigd Koninkrijk een nonkel heeft; dat u een nonkel heeft in Polen en dat uw grootouders (oud) er wonen maar dat u daar niet terecht kan; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u school liep te Niklaas: OKAN, Berkenboom, Newton en dat u deeltijd onderwijs volgde; dat uw beroepstraject automechanica was; dat u van alles geprobeerd hebt: magazijnier, betonwerker, bouwbedrijf - scheepsbouwer (enigste in België), VF - Europa - kledij en heel veel interim contracten; dat u in Polen heeft gewerkt: binnenkant van auto - bekleding; dat u in Nowogard, wanneer u naar Polen was teruggekeerd, werd veroordeeld; dat u dom was geweest en spijt hebt; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat uw familie en dochtertje hier wonen; dat u bang bent voor recidive als u terugkeert; dat u daar bij niemand terecht kan. U voegde volgende documenten toe: een schoolattest d.d. 17.01.2014; een attest 'Departement Onderwijs en Vorming' d.d. 30.06.2012; een schoolattest d.d. 19.12.2012; een attest van verworven competenties 'Bandenmonteur' d.d. 17.01.2014; een overeenkomst in verband met de terbeschikkingstelling van werkuitrusting 'Start People Inhouse VF Europe'; een schoolattest d.d. 14.09.2011; uw loopbaangegevens; een aanzegging van een uitvoerend beslag onder derden 'Federale Overheidsdienst Financiën - inning en invordering'; een uitvoerend beslag onder derden 'Federale Overheidsdienst Financiën - Inning en invordering'; een aanmaning tot betalen 'BV Gerechtsdeurwaarderskantoor Anné - Otten'; een inschrijvingsattesti 'Randstad Belgium nv'; uw vragenlijst hoorrecht d.d. 17.06.2021; uw curriculum vitae; een bewijs van aanbidding d.d. 02.06.2021 'sollicitatiegesprek Kontrimo NV/SA'; een positief advies van de directeur betreffende penitentiair verlof; een verlofkalender 2021; een brief aan de burgemeester van Temse aangaande uw inschrijving in het vreemdelingenregister; een brief van de VDAB 'gesprek: zoektocht naar werk' - afspraak op 02.06.2021 bij Kontrimo; een brief van de VDAB 'infosessie: Specifiek' op 03.05.2021; een brief van de VDAB 'gesprek: Zoektocht naar werk' op 28.04.2021; een mail van de VDAB: vacature productie medewerker 'BEXCO' - vraag vrijblijvend kennismaking - afspraak op 28.04.2021; een mail: afspraak bij ABX op

29.06.2021 voor een sollicitatiegesprek - vacature voor lader/losser en orderpicker; online lunch bestellen VFE EDC; twee toelatingen uitgaansvergunning op 02.06.2021 en op 28.04.2021; een brief 'proficiat met je job bij VF Europe!'; te respecteren regels in het magazijn; heb jij al de Randstad-App? en eindejaarspremie 2019.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

In de vragenlijst hoorrecht die ingevuld werd, verklaarde u een minderjarige dochter te hebben in België, K. (..) G, geboren in 2017 en dat deze in een pleeggezin te Gent verblijft. Aan de terugkeerbegeleider verklaarde u op 17.06.2021 dat u een dochter heeft uit uw eerste relatie die de naam K. (..) draagt (u spelde dit zo maar u was niet zeker over de schrijfwijze). U haalde aan dat u de kans niet kreeg om haar te erkennen. Zij zou geboren zijn tijdens uw detentie en ondertussen zou uw ex-partner een nieuwe vriend hebben die haar erkend zou hebben, u zou wel bezig zijn om deze zaak recht te trekken met uw advocaat. Na opzoeking vond de administratie volgende namen terug: G. S. (..), geboren te Antwerpen op 27.12.1993, van Belgische nationaliteit en G. K. (..), geboren te Wilrijk op 07.06.2016, van Belgische nationaliteit. Mevrouw G. (..) is woonachtig in de (..) te 9120 Beveren en K. (..) is woonachtig in de (..) te 9000 Gent. U verklaarde dat uw vermeende dochter geboren werd in 2017 tijdens uw detentie en u daardoor de kans niet kreeg om haar te erkennen. Nochtans werd uw vermeende dochter geboren op 07.06.2016 en had u op 27.04.2016 de gevangenis verlaten. U werd pas opnieuw opgesloten in de gevangenis op 09.09.2016. U had dus de gelegenheid om haar te erkennen. Er werd ook geen DNA-test uitgevoerd. Het kind is nooit op bezoek geweest in de gevangenis en de moeder kwam slechts op bezoek in de gevangenis op 29.12.2015 en op 23.02.2016. U of uw advocaat verschaft verder geen enkel gegeven over uw relatie met uw vermeende dochter. Het gaat hier dan ook om een loutere bewering die door geen enkel document gestaafd wordt. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw vermeende dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van K. (..), of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding, et cetera. Jullie stonden nooit officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Er liggen thans geen bewijzen voor die aantonen dat er een nauwe band bestaat tussen u en K. (..). In het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) liggen er thans geen elementen voor die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en het kind waarvan u zegt de vader te zijn, aantonen.

Uw vader (D. S. M. (..), geboren te Dobra op 13.10.1967, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026), uw moeder (D. R. (..), geboren te Dobra op 03.01.1972, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026), uw broer (D. R. (..), geboren te Nowogard op 13.09.1999, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026) en uw zus (U./D. M. (..), geboren te Nowogard op 17.08.1991, van Poolse nationaliteit, E-kaart geldig tot 20.01.2026), verblijven in België. Uw moeder, uw vader en uw broer komen op bezoek in de gevangenis. Uw zus kwam op bezoek op 19.11.2016 en op 11.02.2017.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokra ni/F rankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders of broer en zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Uw leeftijd, met name 24 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Vóór u in mei 2017 vluchtte naar Polen en u op 16.02.2020 opnieuw in de gevangenis terecht kwam woonde u op hetzelfde adres als uw moeder, uw vader en uw broer. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw vader, uw moeder en uw broer en dat u vóór u naar Polen vluchtte altijd bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader, uw moeder en uw broer worden afgeleid. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. De vereiste band van afhankelijkheid werd niet aangetoond.

Verder verwees u naar een nonkel die woonachtig is in het Verenigd Koninkrijk. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8

van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te vermelden dat dit familielid in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Naast het gegeven dat de verwantschapsband niet aangetoond werd, blijkt ook geen bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw nonkel. Hoe dan ook wordt uw recht op verblijf in België beëindigd en zal, indien u in de toekomst een inreisverbod opgelegd zou worden, dit inreisverbod beperkt worden tot België. Bijgevolg zal het voor u als Europeaan nog steeds mogelijk zijn uw familielid in het Verenigd Koninkrijk te bezoeken.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, moest een beschermenswaardig familieleven aangetoond zijn, quod non, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermeide legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 20.01.2011, op 15-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 24 jaar oud. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Ondanks uw jonge leeftijd werd u reeds 5 maal veroordeeld wegens diefstallen met geweld, diefstallen met braak, brandstichting, verboden wapens en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar. U bevindt zich als 24-jarige reeds in de strafcategorie van plus 3 jaar tot 5 jaar.

Aangezien u op jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Polen of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Er werden echter geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Polen of in een derde land te vestigen. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven, u spreekt de taal en u verbleef er van mei 2017 tot januari 2020, tijdens uw ontvluchting. U verklaarde in het formulier hoorrecht dat uw grootouders en uw oom in Polen verblijven. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat op deze familieleden een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen ook al verklaarde u dat uw grootouders oud zijn en u er niet terecht kan.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Polen dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Polen dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België en u bereid toont opnieuw aan het werk te gaan, is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job in Polen of elders. Er liggen geen stukken voor dat u in Polen, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U verklaarde in uw hoorrecht dat u in Polen gewerkt heeft aan de bekleding van de binnenkant van auto's.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.1. Het eerste middel bestaat uit de schending van de wet, meer bepaald van artikel 44bis en 45 van de Wet van 15.12.1980, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, aangezien verwerende partij geenszins afdoende heeft nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoeker op vandaag nog een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren. Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

2.

Verwerende partij baseert haar beslissing op grond van artikel 44bis §2 van de wet van 15.12.1980 (hierna Vw.):

‘§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [2 ...]2, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.’

Artikel 45 Vw. stelt evenwel:

‘§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.’

Hieruit blijkt dan ook dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag en dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn.

In casu wordt door verwerende partij niet aangetoond dat er op vandaag sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker heeft vijf veroordelingen wegens diefstallen. De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft, dateren van 18.05.2017.

De veroordelingen noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist. Evenwel wordt de bewering van verwerende partij betwist dat er actueel nog een ernstige dreiging zou zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Niks wijst er op dat verzoeker zich opnieuw schuldig zou maken aan enig nieuw misdrijf. Hij heeft reeds diverse malen zijn spijt betuigd (stuk 5) en doet ook het nodige om de totale schuld van 1.400 EUR aan de burgerlijke partijen af te betalen.

De bedreiging kan geenszins werkelijk en actueel worden genoemd. Er is al meer dan 4 jaar voorbijgegaan sinds het misdrijf.

Verwerende partij kan bovendien niet worden gevolgd waar zij stelt dat het niet helemaal uit te sluiten valt dat verzoeker eenzelfde gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De wet maakt geen melding van een toekomstige bedreiging, doch enkel van een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Van een actuele dreiging is geen sprake, minstens wordt dit door verwerende partij niet aannemelijk gemaakt (miskenning zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, minstens de formele motiveringsplicht en schending van artikel 45 Vw.). Door het lange wachten van verwerende partij tot het opstarten van een procedure tot beëindiging van het verblijf (4 jaar na de laatste), is een verwijzing naar de correctionele vonnissen om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een actuele dreiging, geenszins afdoende. Conform artikel 45 Vw zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat op kennelijk onredelijke wijze door verwerende partij werd geoordeeld dat uit zijn gedrag blijkt dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit niks blijkt dat hij zijn gedrag van vóór zijn 20 jaar zal verder. Integendeel uit zijn reclasseringsplan blijkt het verbeterde persoonlijk gedrag van verzoeker (cf infra).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 44bis en 45, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Verwerende partij heeft tevens onvoldoende rekening gehouden met de economische situatie van verzoeker en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk.

Verzoeker kwam als 14-jarige in 2011 in België aan en heeft van meet af aan de Nederlandse taal geleerd om zich vervolgens in te schrijven voor deeltijds onderwijs in de VTI-school te SINTNIKLAAS waar hij met succes automechanica volgde. Hij had ook na deze opleiding onmiddellijk tewerkstelling bij Waasland automotive, doch omwille van zijn drugverslaving is hij zijn werk kwijtgeraakt en pleegde hij als jong volwassene diverse diefstallen om zijn drugsverslaving te kunnen betalen. Na jarenlange gevangenisstraf heeft verzoeker thans vooruitzicht op elektronisch toezicht en heeft hij hiervoor een reclasseringsplan uitgewerkt waaruit blijkt dat hij zich niet alleen zal laten begeleiden voor zijn druggebruik bij de Sleutel te Antwerpen, maar ook bij VZW Touché voor zijn agressieproblemen. Verder kan hij beginnen werken bij BEXCO te HAMME (stuk 3). Hij heeft recent vijf verschillende uitgangen gehad, alsook drie penitentiaire verloven. Het is duidelijk dat er in hoofd van verzoeker sprake is van een positieve reclassering.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dan ook dat ‘enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde niet kan worden vastgesteld’

De motiveringsplicht legt aan het bestuur op dat haar motiveringen in de bestreden beslissing uitdrukkelijk en afdoende moeten zijn. De ingeroepen redenen moeten effectief van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden. In casu verwijst verwerende partij louter naar feiten van vóór juni 2017, doch houdt zij onvoldoende rekening met de positieve evolutie die verzoeker sindsdien heeft doorgemaakt. Zijn gedrag vormt actueel geen werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

De beslissing motiveert dan ook niet op afdoende en concrete wijze op welke manier zijn persoonlijk gedrag een dergelijke bedreiging vormt, temeer gelet op de positieve elementen die verzoeker kan aanhalen en aangehaald heeft, waaronder zijn integratie, zijn positieve reclassering met onmiddellijke tewerkstelling bij BEXCO te HAMME (stuk 3) zodat hij de burgerlijke partijen kan terugbetalen, zijn relatie met zijn ouders en de aanwezigheid van zijn dochter in België en de duur die intussen verstreken is sedert het laatste strafbare feit.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur waardoor de nietigverklaring ervan zich opdringt.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Uit artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet blijkt verder:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verder stelt artikel 45 van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(..)”

De Raad wijst erop dat het de verwerende partij toekomt om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een

beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

2.7. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de verwerende partij verzoekende partij beschouwt als een familielid van een Unieburger met duurzaam verblijf. In dat geval kan de verwerende partij een einde maken aan het verblijfsrecht wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er zulke ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden zijn.

De verwerende partij wijst op het ernstige criminele parcours van verzoekende partij. Zo werd zij in een periode van 2016 tot 2020 tot vijfmaal toe veroordeeld voor feiten gepleegd tussen 2014 en 2017. De verwerende partij stelt vast: *“U werd in België reeds 5 maal veroordeeld wegens diefstallen met geweld, diefstallen met braak, brandstichting, verboden wapens en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar. De feiten werden meestal in groep gepleegd samen met andere, voornamelijk Oost-Europese, jongvolwassenen. Bij het plegen van de feiten werd het gebruik van geweld niet geschuwd. U bevindt zich als 24-jarige reeds in de strafcategorie van plus 3 jaar tot 5 jaar en uw strafeinde situeert zich op 24.02.2024.*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verder ingaat op de aard van de gepleegde feiten en de rol van verzoekende partij. Zo gaat het over:

- een diefstal van een bromfiets en een ganse resem winkeldiefstallen: de verwerende partij wijst op het gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en het feit dat winkeldiefstallen een echte plaag zijn die winkelluitbaters verplichten maatregelen tegen diefstal te nemen, hetgeen de prijzen van de goederen omhoog jaagt waardoor iedereen finaal benadeeld wordt

- het dragen van een namaakwapen: de verwerende partij wijst erop dat namaakwapens beschouwd worden als vrij verkrijgbare wapens en hun dracht onderworpen is aan een wettige reden. Verzoekende partij droeg dit als volwassen persoon om anderen mee te kunnen bedreigen. Het dragen van namaakwapens zonder wettige reden zorgt voor een verhoging van de onveiligheid in de samenleving.

- geweld ten aanzien van de politie: verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij op de vlucht sloeg voor de politie en bij haar arrestatie de verbalisanten duwde en zich verzette. Daarbij raakte een inspecteur licht gewond. Geweld tegen politie kan onder geen beding worden getolereerd. Het wijst op een gebrek aan respect voor zowel andermans fysieke integriteit als voor de samenleving in zijn geheel, daar politiemensen dag in dag uit in de weer zijn om de samenleving te ordenen, veiliger te maken en burgers te beschermen

- een resem diefstallen met geweld, diefstallen en vandalisme: verwerende partij wijst erop dat brand werd gesticht en een kinderfiets werd gestolen, dat een persoon werd aangevallen en sleutels van de bromfiets en gsm werden afgenomen, diezelfde dag werd ook de gsm van een andere persoon ontnomen waarbij verschillende keren hard in het gezicht werd geslagen. Verder werd nog een bromfiets gestolen en werden nog verschillende winkeldiefstallen gepleegd. De verwerende partij merkt

op dat een eerdere veroordeling geen indruk heeft gemaakt op verzoekende partij nu zij zich opnieuw bezondigde aan feiten.

-overval op een drugsdealer: verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar strafonderbreking haar drugsdealer overviel waarbij zij het slachtoffer bedreigde met een mes waarna zij met haar kompanen wegvluchtte met de wagen. Deze handelwijze wijst op een gebrek aan respect voor andermans eigendomsrecht en op de bedrieglijke ingesteldheid van verzoekende partij. Zij stond ook niet stil bij het psychologisch leed dat zij daarmee aanrichtte. Zij blijkt een onverbeterlijke recidivist te zijn.

Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij in mei 2017 tijdens de toegekende strafonderbreking vluchtte naar Polen en pas begin 2020 terugkeerde naar België. De verwerende partij stelt voorts vast dat:

“Dat de laatste feiten waarvoor u veroordeeld werd, dateren van mei 2017, betekent echter niet dat u niet langer een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. U pleegde weliswaar geen feiten meer in België, daar u naar Polen gevlucht was. En, zoals blijkt uit het European Criminal Records Information System (ECRIS), zette u uw criminele activiteiten verder in Polen, waar u tot 6-maal toe werd veroordeeld:

Op 19.12.2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor diefstal met geweld, met wapen;

Op 06.06.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 05.07.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 19.07.2018 tweemaal tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 24.08.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal.

Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar vormt voor de maatschappij. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).”

Verder heeft de verwerende partij ook de vaststellingen in het vonnis van 10 mei 2021 van de Strafvorderingrechtbank van Gent in ogenschouw genomen waaruit gebleken is dat de initiële overtuiging dat verzoekende partij haar misdrijven – naast de drugsproblematiek – ook hun oorzaak vonden in de invloed van antisociale peers, genuanceerd moet worden omdat verzoekende partij, na haar ontvluchting in 2017 in Polen ook snel overging tot het plegen van feiten en er in de gevangenis terecht kwam. Verder blijkt dat verzoekende partij midden april 2021 betrokken raakte bij een vechtpartij in de gevangenis. De rechtbank schatte de kans op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten hoog in.

Verder stelt de verwerende partij vast:

“Uit het SURB vonnis d.d. 28.09.2020 blijkt dat, inzake de betaling van de burgerlijke partijen, uw moeder reeds inspanningen leverde. De rechtbank stelde dat het aan u was om hier ook zelf verantwoordelijkheid in te nemen. Ze verwachtte dat u zou werken in de gevangenis en met de inkomsten hieruit zelf reeds betalingen zou verrichten. Uit het SURB vonnis d.d. 10.05.2021 blijkt dat u ten aanzien van de burgerlijke partijen pas zeer recent startte met afbetalingen. Ter zitting werden bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat u in februari en maart 2021, in totaal drie keer 20 euro betaalde aan de advocaat H. U. (...). U moet ongeveer 1.400 euro betalen aan de burgerlijke partijen. Deze vloeien voort uit het vonnis d.d. 17.03.2017. Inzake de overige veroordelingen werden de belangen aangehouden. Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van de burgerlijke partijen geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting burgerlijke partijen af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Dat u tot op heden (19.07.2021) reeds 3 uitgaansvergunningen (op 28.04.2021, op 02.06.2021 en op 29.06.2021) en 3 penitentiair verloven (van 02.07.2021 tot en met 03.07.2021, van 10.07.2021 tot en met 11.07.2021 en van 17.07.2021 tot en met 18.07.2021) verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren.

Uit het uitwerken van een reclasseringsplan en het gegeven dat u terecht kan bij vzw Touché en de Sleutel kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Het reclasseringsplan, net

zoals de verleende uitgaansvergunningen en het penitentiair verlof, zijn gerelateerd aan uw detentie en uw individueel strafuitvoeringstraject.”

De verwerende partij oordeelt: *“Er moet worden vastgesteld dat, ondanks uw zeer jonge leeftijd, de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag.*

De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd en uw verslavingsproblematiek maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Op 26.04.2017 werd u een strafonderbreking toegekend, met het oog op elektronisch toezicht. U was amper vrijgelaten uit de gevangenis toen u op 18.05.2017 besloot uw drugsdealer te overvallen. U vluchtte daarna naar Polen, waar u opnieuw feiten pleegde en zelfs in de gevangenis terecht kwam. Uit uw persoonlijk gedrag komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

2.9. Verzoekende partij kan geenszins ontkennen dat zij reeds op jonge leeftijd – 18 jaar – zich op het criminele pad heeft begeven en zij in de daaropvolgende jaren een zwaarwichtig crimineel parcours heeft afgelegd. Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift trouwens de ernst van de door haar gepleegde feiten (p.5).

Zoals de verwerende partij ook opmerkt hebben eerdere veroordelingen verzoekende partij er geenszins van weerhouden telkenmale nieuwe strafbare feiten te plegen.

2.10. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden als zou er uit de motivering niet blijken dat er *“vandaag nog sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* Waar zij er op wijst dat de laatste feiten dateren van 2017, gaat zij er volledig aan voorbij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij in 2017 in de gevangenis zat en zij zich bij de strafonderbreking die haar werd toegekend op 26 april 2017, vrijwel onmiddellijk bezondigde aan een overval op haar drugsdealer. Dan blijkt verzoekende partij de vlucht genomen te hebben naar Polen tot 2020. Het gegeven dat verzoekende partij aldus sinds mei 2017 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd in België, heeft enkel te maken met het feit dat zij in die periode niet aanwezig was in België. Bovendien blijkt dat zij – tijdens haar verblijf in Polen – ook overging tot strafbare feiten waarvoor zij maar liefst zes keer veroordeeld werd aldaar. De verwerende partij wijst er dan ook terecht op: *“U pleegde weliswaar geen feiten meer in België, daar u naar Polen gevlucht was. En, zoals blijkt uit het European Criminal Records Information System (ECRIS), zette u uw criminele activiteiten verder in Polen, waar u tot 6-maal toe werd veroordeeld:*

Op 19.12.2017 tot een gevangenisstraf van 2 jaar voor diefstal met geweld, met wapen;

Op 06.06.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 05.07.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 19.07.2018 tweemaal tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal;

Op 24.08.2018 tot een gevangenisstraf van 10 dagen voor diefstal.”

De criminele historiek van verzoekende partij laat duidelijk toe vast te stellen dat verzoekende partij een neiging vertoont tot ernstig crimineel gedrag, en zij zich daarbij niet laat tegenhouden door eerdere veroordelingen. De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij erop wijst dat verzoekende partij een onverbeterlijke recidivist blijkt te zijn.

Haar betoog dat zij al verschillende keren haar spijt heeft betuigd en het nodige doet om haar schuld aan de burgerlijke partijen te betalen doet geen afbreuk aan het vastgesteld actueel karakter van de ernstige dreiging die zij vormt voor de openbare orde. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze vaststelt dat *“het afbetalen van de burgerlijke partijen geen afbreuk doe(t) aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige misdrijven. Uit het afbetalen van de burgerlijke partijen blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht.”* temeer het de moeder is van verzoekende partij die begonnen was met de betaling en het pas na het vonnis van de SURB van 10 mei 2021 is die verzoekende partij

wees op haar eigen verantwoordelijkheid ter zake, dat verzoekende partij startte met afbetalingen. Verzoekende partij heeft driemaal 20 euro betaald, op een totaal bedrag van 1400 euro.

Verder gaat de verzoekende partij er met haar betoog volledig aan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat de SURB het verzoek tot het bekomen van een beperkte detentie als elektronisch toezicht heeft afgewezen op 28 september 2020 omdat zij de kans op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten hoog inschatte, gelet op de jonge leeftijd van verzoekende partij, de feiten gepleegd in Polen tijdens ontvluchting, haar weinig transparante houding daaromtrent en haar detentiegedrag. Daarbij werd ook het reclasseringsplan besproken hetgeen niet afdoende bleek om het risico op het plegen van nieuwe feiten uit te sluiten. Verder heeft de verwerende partij nog overwogen dat: *“Dat u tot op heden (19.07.2021) reeds 3 uitgaansvergunningen (op 28.04.2021, op 02.06.2021 en op 29.06.2021) en 3 penitentiair verloven (van 02.07.2021 tot en met 03.07.2021, van 10.07.2021 tot en met 11.07.2021 en van 17.07.2021 tot en met 18.07.2021) verkreeg die zonder problemen verlopen zijn, wil geenszins zeggen dat u geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in uw eigen belang dat u zich gedraagt tijdens uw uitgaansvergunningen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van uitgaansvergunningen. Uitgaansvergunningen zijn ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke uitgaansvergunningen te recidiveren. Uit het uitwerken van een reclasseringsplan en het gegeven dat u terecht kan bij vzw Touché en de Sleutel kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive geweken is. Het reclasseringsplan, net zoals de verleende uitgaansvergunningen en het penitentiair verlof, zijn gerelateerd aan uw detentie en uw individueel strafuitvoeringstraject.”*

Gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, waaruit een volgehouden criminele ingesteldheid is gebleken en zelfs eerdere veroordelingen haar er niet van weerhouden hebben om zich verder op het criminele pad te begeven, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het gegeven dat verzoekende partij een reclasseringsplan aan het uitwerken is en zich thans gedraagt bij uitgaansvergunningen, niet doet besluiten dat het gevaar voor recidive geweken is en verzoekende partij thans door haar gedrag geen actueel ernstig gevaar meer zou vormen voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat de wet geen melding maakt van een toekomstige bedreiging, doch enkel van een actuele bedreiging, herhaalt de Raad dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

In casu heeft de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat uit het criminele parcours van verzoekende partij gebleken is dat zij een onverbeterlijke recidivist is en er geen elementen zijn die kunnen doen besluiten dat het gevaar voor recidive geweken is. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze besluit: *“Er moet worden vastgesteld dat, ondanks uw zeer jonge leeftijd, de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op u hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen uw niet-aflatend crimineel gedrag.*

De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd en uw verslavingsproblematiek maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Op 26.04.2017 werd u een strafonderbreking toegekend, met het oog op elektronisch toezicht. U was amper vrijgelaten uit de gevangenis toen u op 18.05.2017 besloot uw drugsdealer te overvallen. U vluchtte daarna naar Polen, waar u opnieuw feiten pleegde en zelfs in de gevangenis terecht kwam. Uit uw persoonlijk gedrag komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Er zijn ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.”

De Raad kan de verzoekende partij voorts geenszins volgen waar zij betoogt dat de verwerende partij enkel zou verwijzen naar de opgelopen veroordelingen. Zoals duidelijk blijkt neemt de verwerende partij niet alleen de opgelopen veroordelingen, maar ook de aard en de ernst van de gepleegde misdrijven in ogenschouw, hun aantal en de veroorzaakte schade in ogenschouw. Verder wijst de verwerende partij er terecht op dat uit het criminele parcours van verzoekende partij een volgehouden criminele ingesteldheid blijkt en zij zich niet laat afschrikken door eerdere veroordelingen en besluit zij: *“Uit uw persoonlijk gedrag komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.”*

2.11. Verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar economische situatie en haar sociale en culturele integratie.

2.12. De Raad stelt – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – vast dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij sinds haar vijftiende in België verblijft, hier school heeft opgelopen en ook gewerkt heeft. De verwerende partij motiveert: *“Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 20.01.2011, op 15-jarige leeftijd, in België bent aangekomen. Inmiddels bent u 24 jaar oud. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Uit niks blijkt echter dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Ondanks uw jonge leeftijd werd u reeds 5 maal veroordeeld wegens diefstallen met geweld, diefstallen met braak, brandstichting, verboden wapens en slagen en verwondingen aan een ministerieel ambtenaar. U bevindt zich als 24-jarige reeds in de strafcategorie van plus 3 jaar tot 5 jaar.*

Aangezien u op jonge leeftijd in België aankwam, zal het terugkeren naar Polen of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, ongetwijfeld aanpassing van u vergen. Er werden echter geen elementen voorgelegd waaruit blijkt dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels voor u bestaan om u in Polen of in een derde land te vestigen. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er een groot deel van uw leven verbleven, u spreekt de taal en u verbleef er van mei 2017 tot januari 2020, tijdens uw ontvluchting. U verklaarde in het formulier hoorrecht dat uw grootouders en uw oom in Polen verblijven. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat op deze familieleden een beroep zou kunnen gedaan worden om u op weg te helpen en eventueel tijdelijk op te vangen ook al verklaarde u dat uw grootouders oud zijn en u er niet terecht kan.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in Polen dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Polen dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt heeft in België en u bereid toont opnieuw aan het werk te gaan, is niet van dien aard om onderhavige maatregel te milderen. U heeft slechts sporadisch gewerkt op de reguliere arbeidsmarkt, het is niet zo dat er van een sterke economische binding met België gesproken kan worden. De werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job in Polen of elders. Er liggen geen stukken voor dat u in Polen, dan wel elders, geen job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. U verklaarde in uw hoorrecht dat u in Polen gewerkt heeft aan de bekleding van de binnenkant van auto's.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”

Verzoekende partij die slechts de elementen inzake tewerkstelling, sociale en culturele integratie herhaalt, maakt niet in concreto aannemelijk welke elementen de verwerende partij veronachtzaamd heeft. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de terzake gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is.

Zij betoogt wel dat zij haar tewerkstelling is kwijtgeraakt omwille van haar drugsproblematiek en zij diefstallen is gaan plegen, maar dit doet uiteraard geen afbreuk aan het gegeven dat zij slechts sporadisch gewerkt heeft in België zodat er geen sprake is van een sterke economische binding met België. Haar betoog dat zij vooruitzicht heeft op werk doet daar evenmin afbreuk aan.

Waar zij nogmaals stelt dat er sprake is van een positieve reclassering en er thans geen sprake meer is van een actuele ernstige bedreiging voor de openbare orde, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat de verwerende partij ook oog heeft gehad voor het verdere detentieverloop van verzoekende partij en haar huidige gedrag maar niet kennelijk onredelijk besluit dat dit geen afbreuk doet aan het risico op recidive en er nog steeds sprake is van een actuele ernstige bedreiging voor de openbare orde. Wanneer immers een duidelijk volgehouden criminele ingesteldheid blijkt en verzoekende partij zich in het verleden ook niet heeft laten afschrikken door eerdere veroordelingen, meer nog, zij zelfs bij een strafonderbreking nieuwe feiten pleegde, dan de vlucht nam naar Polen en zich ginder ook niet-aflatend bezondigde aan strafbare feiten, is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat het feit dat verzoekende partij zich thans gedraagt bij uitgaansvergunningen en een reclasseringsplan uitwerkt, hetgeen volledig gerelateerd is aan haar detentie en individueel strafuitvoeringstraject, niet maakt dat het gevaar op het plegen van nieuwe ernstige feiten geweken is. De Raad benadrukt nog dat de verwerende partij niet moet bewijzen dat verzoekende partij opnieuw feiten zal plegen, maar wel een inschatting moet maken op het risico op het plegen van nieuwe ernstige feiten. In casu kan, gelet op de antecedenten die de zaak van verzoekende partij kenmerken en waaruit haar ingesteldheid blijkt, op niet-kennelijk onredelijke wijze besloten worden dat er nog steeds sprake is van een actueel ernstig gevaar voor de openbare orde.

2.13. Waar verzoekende partij ook nog verwijst naar haar relatie met haar ouders, slaagt zij er evenmin in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers heeft de relatie met haar ouders er haar in het verleden ook niet van weerhouden zich te begeven op het criminele pad. Verder slaagt de verzoekende partij er met haar betoog inzake haar voorgehouden dochter evenmin in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing ter zake.

2.14. Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.2. Het tweede middel bestaat uit de schending van artikel 8 EVRM, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verwerende partij bij het nemen van bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezin- en familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de privé- en gezinssituatie van verzoeker, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921 ; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk). Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu en de verblijfsweigerings. Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. supra).

In casu is een dergelijke afweging van het effect van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht op het privé- en gezinsleven van verzoeker geenszins afdoende gemaakt, zodat moet worden aangenomen dat het proportionaliteitsbeginsel niet werd geëerbiedigd (schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht). Verwerende partij stelt aangaande de dochter van verzoeker louter dat hij haar niet erkend heeft (en hij dit volgens verwerende partij had kunnen doen) en er geen bewijzen voorliggen van een nauwe band. Nochtans is de erkenning van zijn dochter (die tot op heden nog niet kon

gebeuren omdat deze wordt tegengehouden door de ex van verzoeker) geen voorwaarde opdat er sprake is van een toepassing van artikel 8 EVRM. Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoeker geen enkel gegeven heeft meegedeeld over de relatie met zijn dochter. Indien verwerende partij meer informatie wenste, kon zij verzoeker daarover horen, hetgeen zij evenwel niet gedaan heeft. Verzoeker kan zijn band met zijn dochter immers aantonen aan de hand van foto's (stuk 4). Thans is de moeder van het kind gekant tegen het feit dat hun dochter verzoeker zou bezoeken in de gevangenis, zodat hij haar onafhankelijk van zijn wil thans niet kan zien.

Verder blijkt dat verzoeker steeds bij zijn ouders en broer heeft gewoond te TEMSE, (...); zijn zus woont naast hen te TEMSE, (...). Ook uit het reclasseringsplan blijkt dat verzoeker in geval van elektronisch toezicht zal wonen bij zijn ouders. Niettegenstaande hij intussen 24 jaar oud is, kan hij onmogelijk onmiddellijk zelf een woning huren, aangezien hij daarvoor eerst enige tijd dient te werken. In dat opzicht is er dan ook sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden (die door verwerende partij niet worden betwist). Geheel ten onrechte wordt de bijzondere afhankelijkheidsband door verwerende partij niet in overweging genomen. Verzoeker kan niet terugkeren naar Polen waar hij geen sociaal netwerk heeft. Sinds 2011 heeft hij geen enkele band met familie in Polen.

De vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats."

2.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt

getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. *In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”*

56. *Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).”* (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.16.1. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.16.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het

nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.16.3. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“In de vragenlijst hoorrecht die ingevuld werd, verklaarde u een minderjarige dochter te hebben in België, K. (...) G, geboren in 2017 en dat deze in een pleeggezin te Gent verblijft. Aan de terugkeerbegeleider verklaarde u op 17.06.2021 dat u een dochter heeft uit uw eerste relatie die de naam K. (...) draagt (u spelde dit zo maar u was niet zeker over de schrijfwijze). U haalde aan dat u de kans niet kreeg om haar te erkennen. Zij zou geboren zijn tijdens uw detentie en ondertussen zou uw ex-partner een nieuwe vriend hebben die haar erkend zou hebben, u zou wel bezig zijn om deze zaak recht te trekken met uw advocaat. Na opzoeking vond de administratie volgende namen terug: G. S. (...), geboren te Antwerpen op 27.12.1993, van Belgische nationaliteit en G. K. (...), geboren te Wilrijk op 07.06.2016, van Belgische nationaliteit. Mevrouw G. (...) is woonachtig in de (...) te 9120 Beveren en K. (...) is woonachtig in de (...) te 9000 Gent. U verklaarde dat uw vermeende dochter geboren werd in 2017 tijdens uw detentie en u daardoor de kans niet kreeg om haar te erkennen. Nochtans werd uw vermeende dochter geboren op 07.06.2016 en had u op 27.04.2016 de gevangenis verlaten. U werd pas opnieuw opgesloten in de gevangenis op 09.09.2016. U had dus de gelegenheid om haar te erkennen. Er werd ook geen DNA-test uitgevoerd. Het kind is nooit op bezoek geweest in de gevangenis en de moeder kwam slechts op bezoek in de gevangenis op 29.12.2015 en op 23.02.2016. U of uw advocaat verschaft verder geen enkel gegeven over uw relatie met uw vermeende dochter. Het gaat hier dan ook om een loutere bewering die door geen enkel document gestaafd wordt. U legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe u invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met uw vermeende dochter. U toont niet aan of u bijdraagt aan het onderhoud van K. (...), of u deelt in de beslissingen over haar opvoeding, et cetera. Jullie stonden nooit officieel op eenzelfde adres ingeschreven. Er liggen thans geen bewijzen voor die aantonen dat er een nauwe band bestaat tussen u en K. (...). In het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) liggen er thans geen elementen voor die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en het kind waarvan u zegt de vader te zijn, aantonen.

Uw vader (D. S. M. (...), geboren te Dobra op 13.10.1967, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026), uw moeder (D. R. (...), geboren te Dobra op 03.01.1972, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026), uw broer (D. R. (...), geboren te Nowogard op 13.09.1999, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 11.02.2026) en uw zus (U./D. M. (...), geboren te Nowogard op 17.08.1991, van Poolse nationaliteit, E-kaart geldig tot 20.01.2026), verblijven in België. Uw moeder, uw vader en uw broer komen op bezoek in de gevangenis. Uw zus kwam op bezoek op 19.11.2016 en op 11.02.2017.

De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokra ni/F rankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit uw administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van dergelijke afhankelijkheid tussen u en uw ouders of broer en zus. U legt immers geen stukken voor die het tegendeel bewijzen. Uw leeftijd, met name 24 jaar oud, laat in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Vóór u in mei 2017 vluchtte naar Polen en u op 16.02.2020 opnieuw in de gevangenis terechtkwam woonde u op hetzelfde adres als uw moeder, uw vader en uw broer. Uit de omstandigheid dat u over een (vaste feitelijke) verblijfplaats beschikt bij uw vader, uw moeder en uw broer en dat u vóór u naar Polen vluchtte altijd bij hen gewoond hebt, kan niet ipso facto een band van bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw vader, uw moeder en uw broer worden afgeleid. Het gegeven dat uw familieleden u komen bezoeken in de gevangenis wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. De vereiste band van afhankelijkheid werd niet aangetoond.

Verder verwees u naar een nonkel die woonachtig is in het Verenigd Koninkrijk. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de

verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te vermelden dat dit familielid in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Naast het gegeven dat de verwantschapsband niet aangetoond werd, blijkt ook geen bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw nonkel. Hoe dan ook wordt uw recht op verblijf in België beëindigd en zal, indien u in de toekomst een inreisverbod opgelegd zou worden, dit inreisverbod beperkt worden tot België. Bijgevolg zal het voor u als Europeaan nog steeds mogelijk zijn uw familielid in het Verenigd Koninkrijk te bezoeken.

Uw familieleden in België kunnen contact met u onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen.

Hoe dan ook, moest een beschermenswaardig familieleven aangetoond zijn, quod non, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

2.16.4. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, stelt de verwerende partij aangaande de dochter niet louter dat verzoekende partij haar niet erkend heeft. Verwerende partij wijst er immers op dat haar verklaring waarom zij haar dochter niet erkend heeft niet waarheidsgetrouw is. Immers stelde verzoekende partij dat zij haar dochter niet kon erkennen omdat zij op het moment van de geboorte in detentie zat, maar de dochter werd geboren op 7 juni 2016 en verzoekende partij had reeds op 27 april 2016 de gevangenis verlaten. Zij had dus wel degelijk de gelegenheid het kind te erkennen. Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij een drogreden zoekt om te verklaren waarom zij haar vermeende dochter niet heeft erkend. Naast deze vaststelling gaat de verwerende partij verder door erop te wijzen dat er ook geen DNA-test werd uitgevoerd en verzoekende partij nooit bezoek heeft gekregen van het kind in de gevangenis. Verder heeft verzoekende partij ook geen enkel concreet gegeven verschaft waaruit blijkt hoe zij invulling geeft aan het gezinsleven met haar vermeende dochter. De verwerende partij besluit: *"Er liggen thans geen bewijzen voor die aantonen dat er een nauwe band bestaat tussen u en K. (...). In het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) liggen er thans geen elementen voor die het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen u en het kind waarvan u zegt de vader te zijn, aantonen."*

De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij stelt dat verzoekende partij geen bloed- of verwantschapsband heeft aangetoond met het kind. In dit verband wijst de Raad er op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). In casu heeft verzoekende partij op geen enkele concrete manier aangetoond dat zij een zorgdragende volwassene is voor het kind. Het kind komt niet op bezoek bij verzoekende partij, ze hebben nooit op hetzelfde officiële adres gewoond en er blijkt ook niet dat verzoekende partij zich op enige wijze inlaat met het kind, kortom er blijkt geen nauwe band met het kind. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er tussen haar en het kind een relatie bestaat die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Thans betoogt verzoekende partij dat de erkenning nog niet kon plaatsvinden omdat dit wordt tegengehouden door de moeder van het kind, maar, naast het feit dat zij niet aantoonde dat zij ook werkelijk stappen ondernomen heeft om dit kind te erkennen, doet dit geen afbreuk aan het feit dat er geen bewijzen voorliggen van enige nauwe relatie tussen verzoekende partij en haar kind. Haar betoog dat de moeder niet wil dat het kind naar de gevangenis komt, doet niet anderszins besluiten. Immers gaat verzoekende partij eraan voorbij dat het kind geboren werd op 7 juni 2016. Zij heeft evenwel geen enkel concreet bewijsstuk naar voren gebracht dat zij in de jaren sinds de geboorte van het kind betrokken was bij de opvoeding of enige nauwe relatie onderhield met het kind. Door enkele foto's te voegen waarop een baby te zien is alsook enkele volwassen mensen, slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling. Haar betoog dat de verwerende partij meer informatie kon opvragen aangaande haar relatie met het kind is geenszins ernstig. Immers werd verzoekende partij

via de vragenlijst hoorrecht in de gelegenheid gesteld alle nuttige elementen inzake haar gezinsleven naar voren te brengen.

Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat zij geen beschermenswaardige relatie met haar vermeende kind in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond. De bestreden beslissing vormt op dat vlak dan ook geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

2.16.5. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet in de financiële mogelijkheid is om zelfstandig te gaan wonen en er dus wel degelijk een bijzondere afhankelijkheidsband is met haar ouders, wijst de Raad erop dat het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en het EHRM nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32).

De verwerende partij wijst er terecht op dat verzoekende partij die vierentwintig jaar is in staat is om op zelfstandige wijze een leven te leiden en in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk waarom van haar niet kan verwacht worden dat zij op zelfstandige wijze een leven leidt. Zoals blijkt heeft zij van 2017 tot 2020 – los van haar ouders – in Polen verbleven en heeft zij tevens verklaard aldaar ook al gewerkt te hebben. Uit niets blijkt aldus dat zij in Polen – land waarvan zij de taal spreekt – niet op zelfstandige wijze zou kunnen leven. Haar betoog dat zij bovendien geen sociale banden meer heeft in Polen kan geenszins overtuigen in het licht van de vaststelling dat zij verklaarde aldaar nog haar grootouders te hebben. Stellen dat zij al sinds 2011 geen contact meer heeft met familie in Polen overtuigt niet. Bovendien, zelfs als dit voor waar zou kunnen aangenomen worden, dan nog blijkt niet dat verzoekende partij de banden met haar familie in Polen niet opnieuw zou kunnen aanhalen.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, hoewel kan aangenomen worden dat het enige aanpassing van verzoekende partij zal vergen om zich in het herkomstland te vestigen, er niet aan voorbijgegaan kan worden dat zij de taal van het land machtig is en er aangenomen kan worden dat er aldaar wel degelijk nog een netwerk is waarop zij kan bogen. Verzoekende partij kan ook de vaardigheden die zij in België geleerd heeft aanwenden om zich op de Poolse arbeidsmarkt te begeven en zo voor zichzelf in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad oordeelt dat, niettegenstaande mogelijke aanpassingsmoeilijkheden, verzoekende partij een leeftijd heeft bereikt waarvan mag aangenomen worden dat zij op eigen benen kan staan, desnoods initieel geholpen door familie of kennissen in het herkomstland, en een eigen leven kan uitbouwen in het herkomstland (cfr. EHRM, Ndidi v. UK, 14 september 2017). Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de belangenafweging die de verwerende partij heeft doorgevoerd in casu kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. De verzoekende partij toont voorts geen kennelijke onredelijkheid, onzorgvuldigheid of miskenning van bepaalde pertinente gegevens in hoofde van verwerende partij aan.

2.18. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER